

Alice Claytonová *Sexy* MLÉKAŘ

*Pikantní,
vtipná
a bláznivá!*

Od autorky
bestselleru
NABÍJEČ!

Mladá fronta

Sexy mlékař

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Alice Claytonová

Sexy mlékař – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

alice claytonová

**SEXY
MLÉKAŘ**

alice claytonová

SEXY MLÉKAŘ

MLADÁ FRONTA

Přeložila Alžběta Vargová

Copyright © 2016 by Alice Clayton
Translation © Alžběta Vargová, 2019

ISBN 978-80-204-4245-1 tištěná verze
ISBN 978-80-204-5442-3 ePub
ISBN 978-80-204-5444-7 mobi
ISBN 978-80-204-5443-0 ePDF

*Pro Neens, Lolo a PQ.
Uvidíme se ve Věži hrůzy.*

kapitola jedna

„Mohla bys trochu vytáhnout žaluzie? Zapadá slunce, bude tu pěkný výhled.“

„Myslíš pěkný výhled na tebe?“ škádlila mě Liz a pustila měkké odpolední slunce do naší zasedačky.

Ze čtyřicátého sedmého patra nad řekou Hudson byl vidět setsakra pěkný západ slunce. Místnost díky němu působila přívětivě a útulně. Který klient by dokázal odolat, když se za mnou objeví úžasný výhled na Manhattan? Obzvlášť když mi jeden sluneční paprsek přistane přímo ve výstřihu jako nějaké boží znamení.

Stážista, který do mě byl zakoukaný, zalapal po dechu – zřejmě mi zase koukal na prsa.

„Oči nahoru, mladej.“ Na chvilíčku mi ho bylo líto. Začervenal se, klopýtal ven z místnosti a koktavě sliboval, že se vrátí se svázanými kopiemi návrhu, o který jsem ho už dřív žádala. Většinou se mu dařilo svůj pohled kontrolovat. Většinou.

„Chudák koloušek, je do tebe blázen,“ zahihňala se Liz a upravovala jeden z kruhových diagramů, které byly opřené o stěnu. Dokonce i v době lesklých barevných profesionálních tisků a powerpointových prezentací nic nepřekoná obří kruhový diagram na stěně, který klientům ukáže, že jste se na ně připravili.

A já byla opravdu připravená. Šlo o novou reklamní kampaň pro firmu T & T Sanitation, která byla jedním z největších distributorů přenosných toalet na Severovýchodě. Klidně se smějte, ale jde o neuvěřitelně lukrativní podnikání. A navíc se spoustou konkurence. T & T Sanitation celé roky šlapali na paty firmě Mr. John's Portaloo, jejich tržby vždycky skončily na druhém místě. Letos se rozhodli je definitivně porazit. A proto jsem přišla na řadu já.

Vybalila jsem fotografie natištěné na pěnovou hmotu (padesát na sedmdesát) a nechala je otočené lícem dolů, zatímco jsem aranžovala stojany. Když byly všechny rozmístěny, začala jsem fotky postupně obracet. Liz se vrátila s rukama plnými letáček a málem vypadla ze svých značkových botiček Jimmy Choo.

„Do prdele.“

Široce jsem se usmála. „Přesně tak.“ Doslova jsem zakryla celou místnost fotkami toi-toiek umístěných na těch nejstylovějších místech ve městě. Zoo v Bronxu, botanickou zahradou v Brooklynu, dokonce i na trávníku před radnicí.

„Páni, ty jejich záchody se dostanou fakt všude,“ vydechla Liz, když se prošla po místnosti a očima přejela všechny obrázky. „Už to viděl Dan?“

„Ne, Dan to ještě neviděl,“ ozval se nevěřící hlas zpoza dveří. „Dan to ještě neviděl, ale moc rád by věděl, proč má stěny zakryté toi-toikami.“ Ve dveřích stál můj šéf a brada se mu při pohledu na jeho okupovanou kancelář mírně třásla.

„Věděl jste, že jsem s tím chtěla začít, Dane.“ Přispěchala jsem k němu a podala mu jeden z tištěných návrhů. „Základem nové kampaně je dostat do středu pozornosti věci, o kterých nikdo nechce v souvislosti s jejich produktem mluvit, ale které přitom lidi nejvíce zajímají.“

„Obrázky přenosných toalet,“ prohlásil s rozšířenýma očima. Pravda, má ve mě velkou důvěru. Ale až tak velkou...?

Povzbudivě jsem přikývla. „Fotografie jejich produktu umístěné po celém městě. Přesně toho, co získáte, když si najmete T & T Sanitation: vysoce kvalitní přenosné hygienické zařízení, které není vůbec tak nevkusné, jak by se mohlo zdát. Díky jeho designu budou zákazníci hledat tisíce důvodů, proč ho potřebují. Všimněte si, že tyhle záchodky vypadají mnohem líp než ty, které si obvykle vybavíte. Jsou moderní, čisté, pěkné, souměrné.“ Ukázala jsem na mentolově zelený záchodek, který se tyčil na horizontu západní části Central Parku. „Tohle budete potřebovat na svatbě svojí dcery. Budete to potřebovat na piknik v Den nezávislosti. Dokonce i starosta ho používal, když opravovali radnici.“

Stážista Rob přispěchal zpátky s očima pevně přilepenýma na místo mezi máma očima. Tlumeně prohlásil: „Už jsou tady“ a pak si uvědomil, kde se to ocitl. „Pane jo, to je toi-toiek!“

„To tedy je,“ odpověděl Dan odměřeně a setkal se pohledem se mnou. *Koukej, ať to zabere*, říkal mi.

Rozumím a беру na vědomí, odpověděly moje oči.

Liz se neúspěšně pokusila potlačit zahihňání. Shlukli jsme se kolem sebe v zasedací místnosti.

Alespoň se mi už nikdo nedíval na prsa. Což bylo poprvé.

Nakonec fotky zabraly. Zatímco marketingový tým pana Caldwell, prezidenta T & T Sanitation, zíral v němém úžasu, on sám přešel k obrazu záchodku před Trump Tower na Páté Avenue a vybuchl smíchy. „Už teď se mi ten nápad líbí,“ prohlásil. On i já jsme se naladili na stejnou vlnu. Zbývalo naladit ještě ostatní.

Několik následujících minut jsem strávila detailním popisem kampaně: reklam v televizi, v rádiu a na internetu. Sestavila jsem plán, díky kterému budou lidé o produktu pana Caldwell mluvit a který zůstane v myslích zákazníků ještě dlouho poté, co odezní první reklamní vlna. Každou otázku jsem úspěšně zodpověděla buď sama, nebo někdo z mého týmu. Mysleli jsme na každý detail a byli připraveni na každou možnost. Věděli jsme, že naše kampaň bude úplně odlišná od toho, co kdy jakákoli jiná firma připravila pro propagaci přenosných toalet.

Dan seděl na svém obvyklém místě a občas něco prohodil, ale jako vždycky mě nechal převzít velení. Moje „výstava“ ho sice překvapila, ale jakmile byli klienti v místnosti, stoprocentně mě podpořil. Teď se potají usmíval, když pozoroval, jak je získávám na svou stranu, a jeho úsměv mi říkal, že jsem to zvládla.

„Nakonec jistě pochopíte, že nikdo jiný by pro vás nepřipravil tak unikátní a specifickou kampaň jako my v Manhattan Creative Group.“ Trochu jsem se naklonila přes stůl a s malou jiskřičkou v oku pohlédla přímo na pana Caldwell. „Za těchto okolností můžeme konkurenci klidně pomlouvat.“ Místnost ztichla. Cítila jsem na sobě oči všech účastníků, včetně stážisty Roba. Ty jeho byly asi třicet centimetrů pod mýma očima. Co už.

Pan Caldwell se naklonil přes stůl a napodobil tak mé držení těla. „Kruhové diagramy mám opravdu rád.“ Jeho oči se zatřpytily.

O dvě hodiny později zazvonil telefon. Firma T & T Sanitation se nyní mohla oficiálně řadit mezi klienty MCG.

* * *

Na celém širém světě není nic krásnějšího než říjnový Manhattan. Šťastně jsem vydechla, když jsem vyšla ze stanice metra na Fourteenth Street spolu se všemi ostatními, kdo mířili do centra vstříc pátečnímu odpolední a celí se trásli na víkend. Jakmile jsem opustila zvětralý vzduch a pach nesčetných těl v podzemí a vynořila se do slunečního světla, připadala jsem si jako v nebi. Do mého bytu to bylo sotva šest bloků. Zpomalila jsem. Jako obvykle jsem zastavovala

u výloh obchodů a kývnutím zdravila majitele, které jsem znala. Některé jen od vidění, ale mnohé i jménem. V jejich obchodech jsem často nakupovala.

Nikdy jsem nechápala, jak může mít někdo strach přijít do New Yorku. Já se ve městě narodila a vyrostla v něm. Zkoušela jsem ho vnímat očima ostatních jako hlučné, drzé a betonové monstrum. Viděla jsem však vzrušení, život, energii a architektonické skvosty. Kamarád z vysoké se mě jednou zeptal: „Vždyť má jenom dvacet kilometrů na délku a tři kilometry na šířku. Nenudí tě, že se každý den díváš na to samé?“

Napřímila jsem se a odpověděla mu: „Má 21,5 kilometru na délku a 3,7 kilometru na šířku – nejširší je poblíž Fourteenth Street. Koho Manhattan nudí, ten si ho nezaslouží.“

S blázný se nepřátelím.

Kráčela jsem ulicemi a jako už tisíckrát si všimla, jak kouzelná moje čtvrť je. Ten, kdo má New York jen za nekonečné bloky betonu a výškových budov, zřejmě nikdy nestrávil čas v centru. Nebo v Midtownu nebo na Upper West Side. Nebo na Upper East Side. Ať se ocitnete na jakémkoli místě mého ostrova, můžu vám garantovat, že budete jen pár bloků od parku. Narazíte na zelený prostor. Na starý a krásný hnědý pískovec. Na stoletou hospodu. Komunitní bydlení. Neuvěřitelná historie se skrývá doslova na každém rohu. Ve městě, které bylo samá hrana a pravý úhel, jsem žila v zákoutí plném křivek a zataček, kde se ulice jemně vlnily a dopravní značky nebylo možné pochopit. Bydlela jsem mimo klasickou šachovnici města, ve čtvrti, která byla postavená dříve, než město získalo svůj příjemně pravidelný půdorys. Ve West Village.

A právě na tomto místě se nacházel krámek se sýrem, který jsem zbožňovala snad nejvíc na celé planetě. Obchod se sýrem, kvůli němuž jsem ze své obvyklé trasy sešla o tři bloky dál, abych na něj mohla zírat. A taky možná i slintat. Sýr. Sýýýýýýr. Proč máme tak krátké a divně znějící slovo pro tak lahodnou, sytou a nádhernou věc. Tvrdý. Měkký. Zralý. Drsný. Krémový. Často smradlavý. Ještě jsem nenašla sýr, který bych nezbožňovala.

Má láska k sýru propukla již v dětství, kdy jsem sedávala v kuchyni s talířem pocukrované ricotty. Matka, světoznámá umělkyně, pracovala na svých skicách; v každém pokoji našeho starého domu jich bylo požehnaně. Jedla jsem jednu lžičku za druhou a vychutnávala si tu hříšnou pochoutku, zatímco jsme mluvily o ničem a o všem.

Jak jsem rostla, rostla i má vášeň pro všechno mléčné a mé chuťové obzory se rozšiřovaly stále dál. Jestli si vypěstuju alergii na laktózu, skočím do nejbližší řeky.

Často jsem přemýšlela, zda není nezanedbatelná velikost mého pozadí přímo úměrná mé vášni pro gorgonzolu. Jestli má chuť na eidam nemá na svědomí velikost mých stehen. Nejspíš ano. S velkými stehny a pořádným zadkem se dá žít. Ale bez roquefortu? Chraň Bůh!

Jak jsem se blížila k *la belle fromage*, cítila jsem vábení fontiny. *Pojď blíž, Natalie, polož svou něžnou hlavinku na polštáře z camembertu a přivíň na svou rozkošnou hrud' kus kozího sýra. A tady, Natalie – posad' se vedle anglického čedaru, je to drzoun, ale silný a schopný, po dlouhé cestě podzemím tě postaví na nohy...*

„Už nikdy nevynechám oběd,“ zamumlala jsem tiše pro sebe, zatímco jsem otvírala těžké dubové dveře s křišťalovým sklem.

„Tak ji tu konečně máme!“ zpoza pultu zazpíval hlas mého oblíbeného obchodníka Philippa.

„Má nádherná Natalie. Už jsem si dělal starosti! Bude skoro šest, už jsem se chystal zavřít!“

„Musela jsem dnes zůstat v práci o něco déle,“ usmála jsem se, nastavila tváře na dva polibky a zatvářila se zvědavě. „Jak jste věděl, že se zastavím?“ Protočil panenky způsobem, jaký si může dovolit jen Francouz, aniž by přitom vypadal hrubě. „*Être vénère*. Myslíte si, že neznám zvyky své nejlepší zákaznice? Každý pátek, pokaždé na cestě z práce. Prý *Jak jste věděl, že se zastavím...*“, mručel si Philippe pod vousy a obešel pult. Věděl, že ho budu následovat. Krámek byl téměř prázdný, nakupoval tu jen jeden další zákazník. Mladík v pletené čepici, z níž vykukovalo několik blondatých kudrlin. Jeho lahvové zelené oči se setkaly s těmi mými v odrazu ve vitríně. Na tvář se mi vplížil sotva znatelný úsměv, když jsem znovu pohlédla do vitríny po jeho levé straně a navázala oční kontakt.

Hodný chlapec, jen pojď blíž. Usmál se na mě v odraze a já předstírala, že to nevidím. Pohrávala jsem si s okrajem kabátu a prsty odhalovala klíční kost. Mladík položil svoji goudu, vzal do ruky sýrový kmen a ze způsobu, jakým ho držel, jsem poznala, že jsem trefila jackpot.

Hmm, že bych začala víkend rychlovkou? Bože, já jsem tak dobrá.

Bylo mi jasné, že jsem kolouška dostala přesně tam, kam jsem chtěla. Zamířila jsem k pultu, kde Philippe pořád ještě básnil o tom, jak dobře mě zná a jak pouze já dokážu ocenit jeho perfektní vkus. Vnímala jsem ho, ale mé oči přitom spočívaly na sýrovém ráji, který byl na obzoru.

Philippe se pyšnil nejen tím, že má jednu z největších nabídek francouzských sýrů (jak jinak), ale také tím, že nachází ty nejzajímavější a nejúžasnější sýry z lokálních mlékáren celého Severovýchodu. Znal moje oblíbence, věděl, co mi chutná, a věděl, co přímo miluju.

„Tak tedy, tohle musíte vyzkoušet. Celý týden byl vyprodaný, ale teď mi dovezli nový. Ochutnejte!“ Ochutnávala jsem to i ono, trochu tady a trochu jinde a prsty na nohou se mi kroutily rozkoší, když mi podával plátky ráje, které rychle mizely do mých roztoužených úst.

„Z tohotohle budete opravdu celá pif,“ zvolal a vytáhl nové kolo sýra z krabice. Tvářil se potěšeně.

„Celá paf, ne pif.“

„Oui, jistě.“ Naklonil se přes pult se lžící něčeho hustého a tučného.

Otevřela jsem ústa, Philippe do nich vložil lžící, a jakmile se dotkla mého jazyka, zasténala jsem.

Tu chuť znám. Sním o ní. Znovu jsem zasténala. Slyšela jsem slabé zakašlání a věděla jsem, že si Rychlovka s pletenou čepicí velice dobře uvědomuje zvuk, který jsem vydávala. Ani mě nenapadlo se začervenat – až příliš jsem si to užívala. Aby bylo jasno, užívala jsem si to, co jsem měla v puse.

Otevřela jsem oči a zjistila, že se Philippe široce usmívá, potěšený, že vybral přesně to pravé. Ten sýr mě odrovnával.

„Odkud je?“ zeptala jsem se a labužnický si olízla rty. Odpověď jsem znala už předem.

„Je to úplně nový sýr z malé mlékárny v Hudson Valley, Mlékárna Bailey –“

„– Falls,“ dokončila jsem, z mých rtů to slovo znělo jako pohlazení.

Znala jsem muže, který vyrobil tento sýr. Malá oprava: toužila jsem poznat muže, který vyrobil tento sýr. Poznat ho a poznat ho.

„Vezmu si ho,“ oznámila jsem Philippovi zastřeným hlasem. Otočila jsem se nalevo a spatřila onoho druhého zákazníka. Kluka, kterého jsem ještě před chvílí chtěla přivést domů na horečku páteční noci. Ta představa teď poněkud vybledla v porovnání s –

dlouhými opálenými prsty,
nádhernými silnými pažemi...

Ne ne ne. Počkej, až budeš doma a budeš si to moct pořádně vychutnat. Teď si nic nepředstavuj, běž rychle domů, než –

Kérky. Kérky po celých předloktích. Tetování pokrývá i bicepsy, které se schovávají pod tenkým bavlněným tričkem. Sahá ještě dál?

Vine se kolem krku a po zádech? Nebo dolů, plíží se trupem, kolem boků, až k –

Přestaň.

„Vezmu si všechny tři, Philippe. Můžete mi je zabalit?“ Promnula jsem si spánky. Zrychlil se mi puls. Zaplatila jsem, posbírala své dobroty a směrem k bývalému panu Úžasnému poslala úsměv, který říkal „promiň, dnes večer nic nebude.“ Tvářil se tak natěšeně, že skoro budil soucit.

Pospíchala jsem pryč z obchodu, sýr v hodnotě padesáti dolarů v podpaží, a zamířila rovnou domů. Potřebovala jsem se zbavit neodbytných představ, takže jsem zapnula svůj mentální soundtrack, který jsem si přehrávala skoro pořád.

To byl signál pro *Fireball* od Dev.

Počkat, vám v hlavě nehraje myšlenkový soundtrack?

Rychle jsem kráčela ulicí a byla si dobře vědomá mužských pohledů. Nepotřebovala jsem hledat svůj odraz ve výlohách – věděla jsem, jak vypadám. Dlouhé pružné vlasy byly jahodově blond a světlou irskou pleť jsem měla nejspíš ještě trochu zružovělou díky žhavým fantaziím. Mé tmavomodré oči, téměř indigové, zvýrazňovala na nose a tvářích sprška pih.

Tělo mi obepínaly tmavozelené zavínovací šaty, které zvýraznily mou souměrnou ženskou figuru. Neploužila jsem své velké tělo jen tak ulicemi: dávala jsem přednost neskutečně vysokým podpatkům, čím vyšším, tím lepším. Uměla jsem chodit po starých kočičích hlavách na Dolním Manhattanu a na podpatcích mi to šlo skoro líp než v teniskách. Mé zlaté peep-toe lodičky nebyly vůbec praktické, pokud vaším cílem ovšem nebylo vypadat fantasticky. A o to mi přesně šlo.

Ženy s velikostí XL nemají ukazovat nohy. Já to dělám. Nemají ukazovat výstřih. To dělám také. Ženy s velikostí XL mají nosit v zimě trenčkot, v létě dlouhé rukávy, a pokud se někdy ukážou v šatech s výstřihem, měli by zrušit Vánoce. Ženy s velikostí XL by se měly oblékat tak, jako by se omlouvaly za to, že zabírají příliš mnoho prostoru. Na tyhle řeči kašlu. Já zabírám prostor. Zabírám prostor ve městě, kde je prostor luxusním zbožím, a nikdy jsem se za to nikomu neomlouvala. A právě teď jsem si uvědomovala, kolik prostoru zabírám, když se nesu po Fourteenth Street za zvuku písně, která se mi přehrává v hlavě, s taškou plnou delikates a s vidinou své oblíbené kratochvíle.

S mlékařem Oskarem.

* * *

Když jsem odbočila do ulice, kde bydlím, vplížil se mi na tvář úsměv, který se objevil při každém návratu domů. Měla jsem neuvěřitelné štěstí, že jsem mohla žít právě na tomto místě a právě tímto způsobem. Holky mezi dvaceti a třiceti se v tomto městě považovaly za šťastné, když sdílely byt jen s dvěma dalšími dívkami, věděla jsem o spoustě z nich s ještě větším počtem spolubydlících. Já měla ten luxus, že jsem mohla žít sama – a navíc v bytě, který mi patřil, což bylo přímo neslýchané.

Tedy... Ve skutečnosti ho vlastnil můj otec. Byl však napsaný na mé jméno, takže podle mých pravidel byl můj. Opětovala jsem úsměv dýním a tykvím, které vesele vykukovaly z pískovcového schodiště. Do Halloweenu zbývalo jen několik týdnů a sváteční výzdoba už pohltila celé město. Mé boty klapaly po schodech a chumel bílých dýní se zatřpytil ve svitu pouličních lamp. Zažonglovala jsem s kabelkou a taškami, odemkla dveře a chvilku zírala na dům. Na třech patrech s půdou se nacházely tři oddělené byty, ten můj byl ve zvýšeném přízemí. Ostatní nájemníci tu žili celé roky a s péčí o budovu mi skvěle pomáhali. Zadní zahrada byla společná a půdu jsme využívali jako společný sklad.

V padesátých letech byla budova přestavěná z rodinného sídla na bytový dům, a spousta původních dřevorezeb a detailů zůstala zachována. Zachováno zůstalo i hlavní schodiště. Každý byt tak byl samostatnou jednotkou, která sdílela společné schody. U vchodu jasně zářilo nádherné medové dřevo s původním zrcadlem.

V rohu stál pyšně bronzový stojan na deštníky se starožitným slunečníkem, jehož rukojeť měla tvar papouščí hlavy – další ze sdílených položek. Dovnitř jsem vešla dveřmi, které otec zachránil ze skládky, když budovu před lety renovoval. Dveře z původní přestavby, která byla provedena levně, byly ošklivé, ploché a ocelové. Otec prohledával starožitnictví a nejrůznější skládky nábytku tak dlouho, až našel nádherné mahagonové dveře, které nejspíš pocházely z jiného pískovcového domu ve městě. Po jejich instalaci působila budova více domácky. Do domu, který byl postaven v pozdních 70. letech 19. století, se každopádně hodily mnohem víc.

Pronesla jsem své tašky obývacím s lesklými posuvnými dveřmi a důmyslně tvarovanými římsami. Prošla jsem jídelnou s kaštanovým obložením a zamířila do kuchyňky s mramorovými kachličkami a pracovní deskou z řeznického bloku. Položila jsem tašky, vyklouzla z bot a naslouchala relativnímu tichu. Říkám relativnímu, protože

skutečné ticho tady nikdy nebylo. Auta troubila na Bleeker Street, v dálce byla slyšet siréna a všudypřítomný šum 1,6 milionu lidí žijících na 35 kilometrech čtverečních.

Byl to skvělý den. Díky nekonvenčnímu, ale ďábelsky dobrému návrhu jsem získala nové klienty. Předě mnou byl celý víkend. Měla jsem tašku plnou delikátního sýra, který jsem si hodlala vychutnat, a hlavu plnou delikátních představ, které jsem si hodlala vychutnat také. Nalila jsem si sklenku červeného a nechala myšlenky odplout...

Oskar. Jmenuje se Oskar. Prozradila mi to má nejlepší kamarádka Roxie, která ho znala ze svého rodného maloměsta, kam se nedávno znovu přistěhovala. Její přítel žil na farmě vedle té Oskarovy. Dřív pro mě byl Oskar jen sexy mlékař, na kterého jsem si dělala zálsusk na farmářských trzích na Union Square. Ale později jsem mu úplně propadla.

Většinu svého dospělého života jsem mohla mít v podstatě každého, kdo se mi zamlul. V pubertě jsem své statné tělo skrývala za hlučnou pusou a pod velkými mikinami. Rozkvetla jsem až později. Kluky jsem si tehdy nikdy nepouštěla k tělu (a už vůbec ne pod svoji velkou mikinu). V prvéku na kuchařské škole (což bylo mimochodem poněkud nešťastné rozhodnutí vzhledem k mé schopnosti spálit vodu, zato jsem tam však potkala své dvě nejlepší kamarádky: Roxie a Claru) jsem se naučila zdůraznit své křivky a přirozenou krásu. Uvědomila jsem si, že sebevědomí je mnohem víc než malý zadek v těsných džínách.

První část svého dosavadního života jsem strávila jako pozorovatel, který svět zpovzdálí sledoval, aniž by se ho účastnil. Obzvlášť pokud šlo o muže. Sledovala jsem své kamarádky potýkat se s nástrahami vztahů a viděla jsem, jak z nich kluci vycházeli vítězně, obzvlášť pokud dívky chybělo sebevědomí. O vztazích žen a mužů jsem se tak toho spoustu naučila a všechno jsem si zapamatovala. Měla jsem jednoho přítele, jen jednoho, a když náš vztah skončil, skončil špatně. Málem mě to zničilo, a když jsem se konečně znovu nadechla, rozhodla jsem se, že už nikdy nedopustím, aby nějaký muž určoval, kým jsem. Z náhlého popudu jsem se zapsala do kuchařské školy a přestěhovala se na druhý konec země, kde jsem našla novou rodinu – přátele, kteří mě přivítali s otevřenou náručí.

Nikdo mě tam neznal. Nikdo neznal mou minulost a nevěděl, že jsem byla ošklivé káčátko. Ve škole, kde každý miloval kachní sádlo

stejně tak jako já, se nikdo nepozastavil nad hezkou (to byla pro mě novinka) buculkou, která si teprve nacházela své místo v životě.

Když jsem konečně našla sebevědomí, využila jsem svůj ostrý jazyk (vybroušený roky břitkého humoru) a překvapivě dobrý vzhled (který byl kombinací keltských genů mé matky a vikingského zjevu mého otce) a využila každý trik, který jsem za ta léta odpozovala, k získání opačného pohlaví.

Jakmile jsem přišla někam, kde mě nikdo neznal, rychle jsem zjistila, co na koho platí. Našla jsem v tom jistý druh potěšení. Zaměřila jsem se na nejpěknějšího mužského v místnosti a přešla do útoku. Ženy s velikostí XL by měly být nesmělé. Měly by být plaché. Měly by být vděčné za jakoukoli pozornost od muže, a pokud se jim pohledný chlap věnuje, měly by se cítit poctěny.

Na tyhle řeči já kašlu. Nejhezčí chlapy jsem si vodila domů, kdykoli se mi zachtělo. Sebevědomí v tom hrálo zásadní roli. Co když prostě vejdete do místnosti vyzbrojené vědomím, že můžete mít každého? Potom opravdu každého mít můžete.

Navíc jsem měla výstavní poprsí. Což nemohlo nikdy uškodit.

Čas, který jsem během dospívání ztratila, jsem si bohatě vynahradila. Randila jsem o sto šest a zjišťovala, co se mužům líbí a co milují. A když mi začalo být jasné, že kariéra v kuchařském oboru mi souzena není, rozloučila jsem se svými novými nejlepšími kamarádkami, sbalila kufry a zamířila na východ. Přistála jsem zpět na scéně Manhattanu, vybalila sebevědomí a špetku drзости spolu s novými sexy hadříky a rozhodla se, že to v New Yorku rozjedu ve velkém. Přijali mě sice na Kolumbijskou univerzitu, místo toho jsem se ale rozhodla hrát si na kuchařku v Santa Barbaře. Když jsem se vrátila, zapsala jsem se na vysokou a objevila svůj dosud nevyužitý talent pro psaní krátkých a vybroušených textů. Strávila jsem tam čtyři roky, které jsem zakončila titulem z marketingu. Randila jsem téměř nonstop a absolvovala jako premiantka. Mohla jsem si vybrat práci v několika newyorských reklamních agenturách.

Hmmm, muži v oblecích. Milovala jsem to.

Milovala jsem muže a nestyděla se, že si to užívám. Nechtěla jsem se vdávat a nehledala jsem někoho, kdo by se o mě staral – a rozhodně jsem nechtěla nikoho, kdo by mě doma uvázal u plotny. Svůj život jsem si vychutnávala plnými doušky.

Jestli jsem někdy narazila na pitomce? Jistě, s tím se musí počítat. Jsou na světě krásní chlapi, kteří jsou naprostí kreténi? Samozřejmě.

Ale místo abych jim ustupovala, razila jsem si cestu skrz. Chtěli mě, potřebovali mě... a já se postarala o to, že píchat velkou holku jim už nikdy nepřipadalo jako akt milosrdenství.

Byla jsem sebejistá v přítomnosti mužů všech velikostí, tvarů, barev a politických přesvědčení. Pyšnila jsem se znalostí opačného pohlaví, a když jsem byla s mužem, nikdy jsem mu za to nebyla „vděčná“ ani necítila, jaké „mám štěstí“.

Jednou jsem zaslechla jednoho krasavce říkat, že tlusté holky skvěle kouří, protože se potřebují ujistit, že za nimi mužský zase přijde. Ten chlap mi to dělal pusou třikrát denně po celý dlouhý týden a já jeho ptáka nevzala do pusy ani jednou. To *on* měl štěstí. *On* mi byl vděčný. Já jsem se jen smála.

Svůj čas jsem věnovala tomu, abych se stala jedním z nejmladších top manažerů v oboru reklamy. Noci jsem zasvětila věcem, o kterých se mi dříve ani nesnilo. Zjišťovala jsem, co na chlapy platí, a vodila si je domů. Z jednoho se mi však roztrásla kolena pokaždé, když jsem viděla jeho nádhernou tvář a slyšela jeho krásný hlas pronést jedno božské slůvko. Každý týden na farmářském trhu. Od první chvíle, kdy na něm spočinul můj zrak, jsem toužila, aby na něm spočinula i moje stehna. Moje stehna. Na jeho ramenou. Zasáhla mě intenzivní vlna chůtce. Před několika měsíci jsem navštívila svůj oblíbený farmářský trh. Prošla jsem své oblíbené stánky a popovídala si s některými výrobci, které jsem znala, protože jsem tam chodila téměř každou sobotu. Mou pozornost tehdy upoutal nový stánek – Mlékárna Bailey Falls, Hudson Valley, New York. Měla jsem za to, že jsem narazila na nový zdroj dobroučkových lokálních mléčných pochoutek. Zamířila jsem tedy směrem ke stánku, k němuž mě lákal křídový nápis slibující máslo, mléko, smetanu a... ach!

Za pultem stál ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy v životě viděla. Metr devadesát naprosté nádhery. Jeho pleť byla temně nazlátlá, opálená, ale s nádechem světlejšího karamelu. Husté kaštanově hnědé vlasy byly stažené něčím, co vypadalo jako kožený řemínek, ale několik neposlušných vln rámovalo ostře řezanou tvář. Dokonale ležérní účes by v každém slušném holičství stál čtyřicet dolarů, ale chápete, on si jen ráno vlasy stáhl do culíku a šel.

Hluboko posazené šedomodré oči zářily pod hustým obočím, z nichž jedno uprostřed protínala jizva. Připomínal Dylana McKaye. Až na to, že by Dylana McKaye hravě porazil svým culíkem. Jeho tmavé rysy v kombinaci se zlatavou pleť připomínaly sluncem

zalité ostrovní pláže a vlny Jižního Pacifiku. Chtěla jsem na nich surfovat.

A tetování! Svatá matko všech jehel, to tetování! Přes celý trh jsem mohla vidět vír červené, zelené, oranžové a černé. Kérky vytvářely na pažích rukávy, které končily akorát nad zápěstím.

Už jsem chodila se špatnými hochy a sama nebyla žádné nevinátka. Ale tenhle... ten byl prostě... hmm. Zkřížte špatného hochu s modelem, přidejte špetku fotbalisty a velkou lžící tichomořské vášně a pak můžete, jenom *možná*, ocenit lechtivý sen, který přede mnou stál na trhu.

A potom – ach, bože – vytáhl vysokou láhev čistého bílého mléka z chladicího boxu, otočil uzávěrem a pil hlubokými doušky. Paží si otíral ústa.

„Dobry –“

„– bože,“ dokončila jsem za ženu, která vedle mě stála s otevřenými ústy a která měla stejné štěstí, že mohla být svědkem té nádhery.

„Na nebi.“ Přidala se k nám třetí kolemjdoucí se spadlou čelistí, tentokrát vysoká žena, která vypadala jako burzovní makléřka a která měla ústa otevřená ve zbožném úžasu.

Okamžitě jsem se štípla, protože jsem si byla jistá, že jsem někde usnula a právě zažívám nádherný, ale neskutečný sen.

Au. Nebyl to sen.

Začala jsem se rozhlížet a hledat skrytou kameru, protože to musel být nějaký vtip. Město New York by nikdy nenechalo někoho tak krásného pobíhat volně po ulicích, mohlo by to způsobit paniku.

Dvě ženy, které zíraly spolu se mnou, se už zařadily do fronty, takže byl čas zaútočit dřív, než si na něj udělá nárok někdo jiný. Napřímila jsem se do plné výšky a byla ráda, že jsem si dnes ráno vzala na sebe něco ležérního a sexy. Měla jsem splývavé hedvábné letní šaty, které vypadaly trochu jako přehoz přes plavky, trochu jako noční košilka a které byly víc než jen trochu sexy. Pohodila jsem vlasy na stranu, zhluboka se nadechla a nesla se k jeho stánku.

Čekala jsem ve frontě. Prohlédla si nabídku zboží. Byla jsem přesvědčená, že ještě před polednem budeme v horizontální poloze. Ochutnala jsem několik vzorků, které důmyslně připravil pro zákazníky. Cítila jsem sladkou chuť jetele v krémovém camembertu, ochutnala lahodně ponurý sýr Stilton a byla jsem uchválena silou čedaru, abych si nakonec vybrala rozkošný brie. Byla jsem přesvědčená, že před půlnocí budeme ve *vertikální* poloze. Pozorovala jsem

ho a naslouchala, jak komunikuje se zákazníky, a zaměřovala se na náznaky čehokoli, co by mi o tomto muži něco prozradilo. Byl dominantní, rázný, skoupý na slovo a zachmuřený, na hony vzdálený rozenému obchodníkovi. Jeho produkty musí být dobré samy o sobě, protože je jasné, že tenhle mužský nikoho nenaláká na své konverzační schopnosti. Mám do toho jít silou a dostat ho několika dobře mířenými zásahy? Nebo mám být jemná a plachá, jako sladká dívka, která se v posteli promění v dračici?

Na tom nezáleželo. Protože čím blíží jsem k němu byla, tím podivněji jsem se cítila. Pleť mi zčervenala, kolena se roztrásla a srdce tlouklo rychleji a rychleji. Už za chvíli přijdu na řadu – co řeknu? Snažila jsem se silou vůle přimět srdce, aby zpomalilo, a zarazit to podivné chvění v žaludku, protože přišel čas toho chlapa klofnout. Ale když na mě spočinuly jeho oči, jeho krásné, modré, pronikavé oči, které si mě změřily po celé délce, se zjizveným obočím mírně zvednutým (v uznání? obdivu? sexuální frustraci?), řekl stěží jedno slovo.

„Brie?“

„Ach. Ano,“ zašeptala jsem, protože jsem nevěřila, že by můj hlas v tu chvíli zvládl hlasitější zvuk. Přikývl, zabalil balíček a podal mi ho. Na vteřinu, na jednu vteřinu plnou velkolepých ohňostrojů, se jeho prst otřel o ten můj.

„Brie?“

V duchu jsem už objednávala svatební oznámení.

„Platí se tamhle,“ zamumlal a bradou ukázal na kasu.

Až když se zaměřil na dalšího zákazníka, vzpomněla jsem si, že mám nohy. A prsa. A pěknou kulatou prdelku. Znovu jsem získala kontrolu sama nad sebou a chtěla naskočit zpátky na vlak směrem k horizontální poloze. Věnoval mi však jen jeden další pohled, a i když byl jasně zaměřený na moje nohy, byl se mnou hotov. Potřásla jsem hlavou, nějak se dostala k pokladně a zaplatila za svůj brie.

Chci říct... To byl muž.

Dopřála jsem si ještě jedno ohlédnutí a zachytila jeho šedomodrý pohled, jak znovu vystřelil směrem ke mně. Cítila jsem ho po celém těle. V ruce jsem však měla jen brie a to bylo všechno.

Doma jsem začala plánovat další sobotu. A tu další. A... už víte, jak to bylo dál. Týden po týdnu a sýr po sýru jsem ztrácela veškerou integritu a grácii, jakmile se na mě a skrze mě podívaly jeho oči.

„Brie?“ zeptal se pokaždé a já odpovídala: „Ach, ano.“ Sýr zabalil, já odešla na roztřesených nohou a náš společný čas byl u konce.

Přesto jsem díky svým dokonale chlípným představám, které mi každý den probíhaly hlavou, počítala, kolik dní mi ještě zbývá, než ho znovu uvidím.

Tohle už nebyl jen obyčejný zálusk na muže. Tady už nešlo jen o rychlou nahou akci za mlékařskou dodávkou. Tohle bylo k zbláznění. A zítra ho zase uvidím!

Vypískla jsem, hodila sebou na gauč a nohama kopala do vzduchu jako chrobák.

kapitola dvě

Program sobotních rán byl pevně daný. Vstávala jsem časně, šla na lekci Bar Method (jóga a balet v jednom: tvrdá dřina), vyzvedla oblečení z čistírny, koupila si smoothie a šla se domů osprchovat. Převléci se. Natřásat se. Brie. Někde mezi sprchou a brie se však našel čas na Roxie.

„Tak co, holka, jak se žije ve vidlákově?“ zeptala jsem se a zabořila se do gauče se svým ovocným mixem.

„Jak se žije se sirénami?“ zeptala se na oplátku Roxie, stejně jako každý týden. Roxie byla již roky mou nejlepší kamarádkou a teď, když zase žila na tom správném pobřeží a Hudson Valley bylo jen devadesát minut cesty vlakem, jsme si povídaly mnohem častěji. Vždy jsme si byly blízké, ale zeměpisná blízkost nakopla naše přátelství ještě o přičku výš, takže jsem se každý týden mohla těšit na pokec v sobotu ráno. Nedělní rána jsem trávila podobnou hodinkou na telefonu s naší další nejlepší kamarádkou Clarou, tedy alespoň kdykoli se nacházela ve stejném časovém pásmu. Clara pracovala pro luxusní hotely jako specialistka na branding a hodně času trávila na služebních cestách.

„Jak to, žes mi ještě neposlala jeden ze svých kokosových dortíků? Moje zápraží podezřele postrádá jakýkoli balíček Zombie dortů... Komu si mám stěžovat?“ škádlila jsem Roxie a vyklouzla z tenisek, abych prozkoumala stav své pedikúry. Možná bych se měla dnes odpoledne zastavit v salonu.

„Můžeš si stěžovat slečně z oddělení pohledávek, což jsem já. Je to prosté – dort dostaneš, až si ho koupíš,“ zasmála se Roxie. „Můj podnik je v začátcích, nemůžu si dovolit rozdávat zadarmo.“

„Mohla bych ho dostat za výrobní cenu?“

„Jasně. Stojí padesát pět dolarů plus doprava.“

Obrátila jsem oči v sloup. Roxie nedávno ve svém rodném městečku Bailey Falls začala podnikat s pojízdným občerstvením, k čemuž využila starý přívěs po dědečkovi. V Hudson Valley si už vytvořila dobré jméno, a dokonce několikrát přivezla celou show i do města. Začátek podnikání pochopitelně vyžaduje nějaký čas, ale ona dělala

všechno správně. Začala s málem a díky mé marketingové pomoci se jí dařilo báječně. Její dorty byly úžasně syté s nádechem starých dobrých časů, což byla geniální kombinace. „Jaký jsi měla týden?“ zeptala se a vrátila mě zpět do přítomnosti.

„Dobrý. Získala jsem nového klienta a podílela se na několika dalších kampaních... vlastně nic extra. Co ty?“

„Je tu blázelec kolem sklizně, Leo z toho šílí. A budeš na mě pyšná – naučila jsem se, jak vyrobit radnici ze sádry.“

„Pro Polly do školy?“ Musela jsem se usmát, když jsem si uvědomila, jak se Roxii život během jednoho léta obrátil vzhůru nohama. Vrátila se domů, aby pomohla matce vést rodinné bistro, a nakonec se zamilovala do místního farmáře, který měl sedmiletou dceru. Byla ze svého nového života celá pryč.

„Jo, vyráběj model Bailey Falls a my šéfujeme výkonné složce.“

„To zní skvěle,“ prohlásila jsem suše.

„Jsem ráda, že jsme nedostali na starost vodárenskou věž, to by bylo obtížnější.“

A přesně takhle si všimnete, jak se život kolem vás mění. Stávají se z vás dospělí.

„První radnici zničil Leo. Už byla hotová a druhý den jsme ji měli odnést do školy, ale Leo se mi chtěl dostat do kalhotek, oba jsme zakopli, Leo spadl a poslal mě zadkem přímo do kopule. Museli jsme být celou noc vzhůru a vyrábět novou.“

A přesně takhle si uvědomíte, že jste ve skutečnosti pořád stejní.

„Tak o Kocourkovu jsme už slyšeli dost. Plánujete někdy výlet sem do města?“ Jako každý týden jsem se pokusila nalákat je do New Yorku.

„Bohužel už máme plný diář. A ty neplánuješ někdy zajet na venkov?“ oplatila mi otázku, i když už předem znala odpověď.

„Jsi zlatíčko,“ zahihňala jsem se, dopila smoothie a zamířila do kuchyně, abych vyhodila kelímek. „První týden v listopadu tu bude velký gastro festival, měla bys přivést svoje dorty – bude tam spousta gurmánů.“

„Pošli mi podrobnosti a uvidím, co se dá dělat. A když je řeč o jídle, plánuješ si tenhle týden promluvit s Oskarem?“

„Neptej se.“

„Můžeš mi to, prosím tě, znovu vysvětlit?“ zeptala se nevěřící. „Viděla jsem, jak ti chlap doslova zobe z ruky, a najednou nezvládneš promluvit na Oskara Bručouna?“

„Nezobal mi z ruky.“

„Jedl olivy z tvé dlaně a klečel u toho. V baru, proboha.“

Zahihňala jsem se. Byla to pravda. Měla na mysli Juraje. Řekl mi, že patří k ruské mafii, ale nebyl to moc velký drsňák. Strčila jsem mu jazyk do ucha, zašeptala, co všechno mu dovolím se mnou dělat, jestli to nepokazí, a... páni. Opravdu mi zobal z ruky.

„Prostě nechápu, proč se ti z tohohle chlapa zavařil mozek! Chci říct, jasně že vypadá jako špatný hoch a sexuální bůh v jednom, ale –“

„Přestaň, už teď se mi začíná vařit mozek,“ přerušila jsem ji.

„Víš, že kdybys přijela na návštěvu, mohla bych vám snadno zařídit schůzku.“ Roxie zasněným hlasem osnovala tajný plán.

„Ne! To nejde, ne!“

„Proboha, proč by to nešlo?“

To byla dobrá otázka. Proč jsem po téhle nabídce neskočila? „Kdybys k vám přijela a viděla ho... a mluvila s ním... o síru nebo čemkoli, na co by přišla řeč... Nevím. Něco by se změnilo.“

„Jo. Konečně bys překonala fázi zavařeného mozku.“

„Přesně tak! Co kdybys už potom z něj neměla zavařenej mozek? Co když ho poznám a už to pak nebude... aaachhh? Co když –“ Musela jsem se posadit, abych to vůbec mohla vyslovit nahlas. „Co když ho má malýho?“

Slyšela jsem, jak se nadechla.

„No, potom Clara nasedne na vlak a dostaneme tě z toho.“ Skoro to znělo, jako by se dusila.

„Ty se mi směješ?“ zeptala jsem se a přivřela víčka.

„Ne, vůbec ne!“ Roxie podivně zakašlala.

„Ale ano! Ty se mi směješ, ty mrcho!“ prohlásila jsem.

„Nemůžu uvěřit, že bys to myslela vážně! Že by ho měl Oskar malýho? Jsem si jistá, že má v kalhotách zabalenou obří bandasku...“

„Jóóó, myslíš?“ ležérně jsem se opřela o gauč a stulila se do klubička jako kočka. Moje hrůzná představa malosti na okamžik pominula.

Roxie na druhém konci určitě potřásla hlavou. „Jsi vyšinutá. Ale vážně, měla bys uvažovat o tom, že bys sem přijela a pokročila s touhle záležitostí do další úrovně.“

„Mám ráda tuhle úroveň. Dobře ji znám,“ odpověděla jsem a kousala přitom svůj culík.

„Ale to nedává vůbec smysl! Mohla bys toho chlapa dostat, mohla bys ho zničit – a ty na něj ani nedokážeš promluvit! To mi prostě musíš vysvětlit.“

Na chvíli jsem se zamyslela. Ptala jsem se na to sama sebe skoro každý víkend, a každý víkend jsem si odpovídala, že nevím. Pravdou bylo, že jsem to prostě nevěděla.

„Kéž bych to věděla, Roxie. Kdykoli ho spatřím, všechno co jsem se naučila o chlapech, prostě vyletí komínem. Něco na něm prostě je.“

„Dobře, a co si tentokrát vezmeš na sebe?“ Šikana skončila a začalo holčičí plánování.

Když jsem vypnula telefon, bloumala jsem neklidně po bytě. Složila jsem nějaké prádlo, vyčistila několik bot, ale většinou jsem jen nervózně popocházela. Několikrát jsem obešla kuchyni a nakonec zakotvila vedle skříňky, která nebyla za odpadkovým košem téměř vidět.

Uvnitř té skříňky byl můj malý tajný svět, který jsem zřídka kdy s někým sdílela. Tahle městská holka totiž... milovala venkov.

Malá oprava – milovala svou *představu* venkova.

Celé roky jsem sbírala fotky z časopisů, které zobrazovaly americké maloměsto v jeho největší kráse. Náměstí s kachními rybníčky a sloupky na uvázání koní. Projížděky na vozech, prádlo visící na šňůrách, zahrádky se zeleninou a domácí moučníky. Měla jsem vizi, že jednoho dne, někdy v daleké budoucnosti, všeho nechám a začnu žít na venkově. Budu divoká a nespoutaná. Budu nosit pohodlné overaly, staré pracovní boty a budu sbírat borůvky podél cesty se psem po boku. Dokonce jsem měla vybranou i píseň, která by mi k tomu borůvkovému dobrodružství hrála – *Dust down a country road* od Johna Hiatta. Vážně jsem měla soundtrack pro každou příležitost.

Kdybych měla být ještě konkrétnější, tajně jsem snila o tom, že jednoho dne pověsím svou kariéru v reklamní agentuře na hřebík a začnu se živit výrobou sýra. Je pravda, že jsem o výrobním procesu vůbec nic nevěděla, ale v mých představách to bylo sladké a romantické: jen já a moje krávy a řádka úhledných malých sýrů. Téhle 3D verzi nástěnky jsem zasvětila celou skříň, kterou jsem navštěvovala, kdykoli se mi chtělo snít nebo kdykoli mi život ve městě připadal příliš drsný.

Ze své lásky k venkovu (který jsem nikdy nenavštívila jinak než v představách) jsem se nikdy oficiálně nevyznala, deset minut zírání do skříně však vydalo za hodinu terapie. Podívala jsem se na hodiny a srdce mi trochu poskočilo, když jsem si všimla, že už je téměř čas čelit setkání se svým mlékařským idolem.

* * *

Sebejistě kráčet. Jen si tak vykračovat, vůbec o nic nejde.

Už jdu. Vlastně...

Here I go again, on my own...

V hlavě se mi rozezněl klasický hit od Whitesnake. Představovala jsem si sama sebe, jak dělám hvězdu přes auto nebo projíždím tunelem a vykláním se z okénka, zatímco Oskar řídí a svými dlouhými opálenými prsty hladí vnitřní stranu mých stehen nad černými nadkolenkami.

Proplouvala jsem farmářským trhem jako Tawny Kitaen a zastavovala se u všeho, co mě zaujalo, jako by šlo jen o běžný sobotní nákup.

Jé, hleďme, čerstvá vejce. Vezmu si jich tučet. Hnědě kropenatá? Nádhera. Šup s nimi do lněné tašky, přinesu je zítra na rodinný brunch.

Hmm, můj oblíbený stánek s květinami. Podívejme, nádherné temně rudé jiřiny. Vezmu si několik svazků, mému obýváku dodají trochu barvy. Jen tak si nakupuji a vůbec si nevšímám, že jen necelých sedm metrů ode mě se nachází stánek s tím nejkrásnějším stvořením, jaké kdy chodilo po Zemi.

Už ho vidím.

No tak, holka, předved' se.

Nemá to smysl. Ty tmavomodré oči mě zasáhly přes chodník jako lasery a celý svět se zastavil. Většinou jsem ho uviděla, až když jsem se dostala k pultu. On pronesl svoji repliku, já zase tu svou, a to bylo po celý zbytek týdne vše. Někdy, když jsem měla štěstí, rozfoukal vítr několik pramínků jeho hustých vlnitých vlasů. Tehdy se na nebi rozezpívali andělé...

Ale dnes bylo něco jinak. Všiml si mě dřív a opětoval můj pohled. Jeho pronikavé oči prořízly svěží vzduch podzimního rána.

A když zafoukal vítr, uvědomila jsem si, že dnes nemá vlasy v culíku. Kaštanová barva se mísila s mahagonem, mědí a všemi dalšími odstíny sexy hnědé. Jeho vlasy byly husté a zvlněné, zastřižené těsně nad rameny. Sledovala jsem, jak je prohrábl rukou a odhodil pryč z tváře. Dnes bylo něco jinak, cítila jsem to. Donutila jsem nohy, aby k němu zamířily, a moje svaly po paměti rozvlnily vše, co se mělo vlnit. Všiml si toho. Jeho pohled se přesunul z mé tváře ke zbytku těla a byl tak těžký, že jsem ho téměř fyzicky cítila.

Dnes jsem tvořila frontu jen já -, to bylo další poprvé. Přešla jsem rovnou k němu a ke konci trochu zpomalila, abych se ujistila, že když tuto scénu znovu navštívím ve snu (ať už denním, nočním nebo lechtivém), budu si ji moci opravdu vychutnat.

Když jsem před ním stála, zhluboka jsem se nadechla. V jednoduchých božských džínách a tričku vypadal překrásně. Tentokrát jsem ucítila jeho vůni. Byla pikantní, čistá, s nádechem sladkého másla. To dávalo smysl: vlastnil mlékárnu.

Byla bych schopná vraždy, jen abych ho viděla stloukat máslo.

Jen ta pouhá představa mě málem srazila k zemi, ale už jsem na sobě tak jako tak cítila neklamné známky zavařeného mozku, jak tomu říkala Roxie. Díkybohu, že už jsme to měli nazkoušené.

„Brie?“ zeptal se.

„Ach. Ano.“ Zabalil ho, podal mi ho – a tentokrát... Místo něčeho, co bychom mohli jednoduše nazvat náhodným dotykem prstu, držel můj prst přesně o dvě vteřiny déle, než musel. A v těch dvou vteřinách pohlídl palcem vnitřek mé dlaně. Dvě vteřiny mě hladil palcem.

Na nekonečné dvě vteřiny jsem zadržela dech. Hladil mě palcem a já viděla hvězdy. A když jsme se konečně pustili, věděla jsem, že se něco navždy změnilo.

Jestli mi tohle udělal jen dotyk jeho palce, co teprve kdyby –

Hrozilo, že mi v těle zkratují všechny obvody, takže jsem odstoupila stranou. Oskar pohlédl na frontu, která se mezitím utvořila. Přistoupila jsem k paní u kasy, podala jí balíček a zašmátrala ve lněné tašce po –

Kde jsou moje peníze? Nakoukla jsem do tašky a viděla vajíčka a květiny, ale nikde ani stopy po malé peněženke, která obsahovala hotovost na dnešní den. Ohlédla jsem se za sebe, podívala se na zem a zkontrolovala kapsy, které jsem neměla.

„Sakra,“ vydechla jsem a přemýšlela, kam se mohla podít má peněženka. „Moc se omlouvám, asi jsem ztratila peníze,“ oznámila jsem pokladní, ještě celá zmatená a otřesená z toho palcového porna.

„Je mi líto, bereme jenom hotovost,“ řekla pokladní, sebrala mi sýr a vrátila ho zpět na pult. „Další!“

„To je na účet podniku,“ přerušil nás hluboký hlas a já vzhledla a spatřila Oskara, jak mi podává zpátky můj sýr.

„Na účet podniku?“ opakovala jsem a on se poprvé usmál.

„Hm-hm.“ Významně zdvihl zjizvené obočí. „Na účet podniku.“

Ano, dnes bylo rozhodně něco jinak.

* * *

Jestli měla sobotní rána nádech rituálu, pak byla nedělní dopoledne vytesána do kamenných desek a přikována ke stěně. Budeš mít brunch s matkou svou a otcem svým. Tak je psáno. Tak budeš konat.

Brunch s rodinou znamenal strávit líné dopoledne čtením *Timesů*, konzumováním lahůdek z obchodu U Zabara a nad šálkem neskutečně dobré kávy rekapitulovat uplynulý týden. Nepsaným pravidlem bylo, že pokud se zrovna nenacházel někdo mimo město, byla účast na nedělních setkáních povinná. Ani kocovina nikoho neomlouvala. Prostě jste zvedli zadek z postele a dostali lék v podobě matčina speciálního koktejlu spolu s extra porcí cibule na bagetě a pomazánkou z uzeného lososa.

Když jsem jedny letní prázdniny trávila doma (to už jsem chodila na výšku), dostala jsem příšernou mononukleózu a mohla sotva chodit. Můj otec mě ale v neděli ráno snášel ze schodů dolů a matka mi otevírala pusku, aby se ujistila, že sním slepičí polévku. Jestli můžeš dýchat, tak si dáš brunch, říkala mi. A ve většině případů – s výjimkou pratety Helen, která podala jednoho nedělního rána v našem obýváku demisi –, bylo toto pravidlo pevné jako skála.

Dalším nepsaným pravidlem bylo, že si v neděli ráno nikoho nepřivedeš, pokud na tebe v blízké budoucnosti nečeká třpytivý prsten. Můj bratr Todd jednou přišel s nějakou Dakotou nebo Cheyenne či jak se jmenovala, neustále se chichotala, natrásala a naparovala a pořád bratrovi říkala *Tad*. Už nikdy tuhle chybu neopakoval. Neděle byly dnem pro rodinu.

Tuto konkrétní neděli jsem si hověla na svém místě u jídelního stolu, v jedné ruce croissant a v druhé módní přílohu, a snažila se soustředit na čtení. Ale moje oči se pořád toulaly po příloze o cestování, kterou četl můj otec. Na zadní straně byl článek s fotografií malé farmy severně od New Yorku.

Proslavila se stádem ovcí dovezených ze Skotska, které byly nejen rozkošné na pohled (celé sněhobílé a nadýchané jako obláčky), ale zřejmě dávaly jedno z nejlahodnějších mlék široko daleko. Farmář z něj vyráběl výtečný ovčí sýr, který se podobal španělskému sýru Manchego. Byl slaný a dokonalý. Ach... manželé, kteří žijí na venkově a vyrábějí věci vlastníma rukama!

Zajímalo by mě, jestli byla ta žena šťastná, jestli svůj život milovala. Vsadím se, že byla rozkošná, měla slunce v duši, silné ruce a nosila pěkné kardigany. Chodila spát brzy a vstávala se slepicemi – stoprocentně žila podle přirozeného rytmu země a nepotácela se od fashion weeku

k vernisážím. To všechno jsem vyčetla ze zadní strany přílohy o cestování z nedělních *Timesů*, na kterou jsem potají koukala, místo abych četla své vlastní stránky. Ukousla jsem si pořádný kus croissantu.

Myslela jsem na svůj tajný sen, o kterém věděly jen Roxie a Clara, že se jednoho dne odvážím ze svého ostrova do divočiny. Budu žít na farmě, sbírat vajíčka a ručně vyrábět lahodný domácí sýr z mléka šťastných oveček, zabalený v roztomilých obalech. A pokud se mnou bude sdílet postel někdo, kdo mě probudí svým kokrháčem... to bych si nechala líbit.

Zamyšleně jsem vzdychla, když jsem si představila ten sýr, prostý život a obyčejný, ale velice intenzivní sex. Zajímalo by mě, jestli se Oskarovi líbí kardigany. Zajímalo by mě, jestli bych se mu líbila já, kdybych na sobě měla jenom ten kardigan. Jeho okraj by mi sotva zakrýval zadek a jeden velký knoflík by ho stěží držel zapnutý. Seděla bych na balíku sena, nohy zkřížené tak akorát, aby neviděl moji venkovskou čičinku. Oči mu svítí. Jeho košile zmizí a odhalí všechny ty úžasné kérky. Blíží se ke mně, paže má napjaté touhou popadnout mě, přehodit přes balík sena a –

„Natalie.“

„Hmmm?“

„Natalie.“ Zamrkala jsem. Matka, otec i bratr pobaveně zírali, jak jsem v ruce mačkala croissant.

Orosilo se mi čelo a zalila mě vlna horka, zrychlil se mi puls. Dobrý bože, že já jsem právě v představách šukala Oskara na nedělním brunchi?

„Omluvte mě,“ řekla jsem a zamířila do kuchyně.

Matka mě následovala. „Na chvíli jsi byla úplně duchem pryč. Kde?“

„Ale nikde.“ Povzddechla jsem si a rychle vypila sklenici studené vody. Chlad mě vyštípal z mlžného oparu představ zpátky na zem.

„Někde určitě ano, měla jsi takový zasněný výraz.“

Začala krájet bagety na druhý chod. „Děje se něco, o čem bych měla vědět?“

Vysnila jsem si pro sebe úplně jiný život na základě slova Brie...

Nejsem schopná se soustředit na chlapa déle než hodinu v kuse od doby, co jsem spatřila Krále sýrů...

Včera se mi na okamžik zdálo, že hlazení palcem bude moje nová nejoblíbenější aktivita na světě...

„Ne. Všechno při starém. Ale v pátek jsem získala novou zakázku.“

„Zlatíčko, to je úžasné! Už jsi to řekla otci?“ Má matka, profesionální umělkyně, byla stejně jako já vysoká, ale její pleť byla ještě světlejší. S velkou péčí si svou bledost udržovala a intenzivně fandila širokým kloboukům. Dlouhé, husté zrzavé vlasy měla většinou sepjaté v ležérním drdolu.

„Běž mu to říct, já tohle za chvíli donesu. Zeptej se bratra, jestli nesnědl všechny olivy... Přísahala bych, že na tácu ještě byly...“ Usmála jsem se, když hledala ztracené olivy, a zamířila zpět do jídelny. Otec právě začal luštit křížovku, takže jsem se posadila vedle něj a vytrhla mu propisku z ruky, než se příliš zabere do luštění. „Mám ti říct, že jsem v pátek získala novou zakázku,“ prohlásila jsem.

Todd vykoukl zpoza novin. „Gratuluju!“

„Díky. A tebe se mám zeptat, kam zmizely všechny olivy. Máma je šíleně hledá.“

Bratr se zašklebil. „Olivy? O těch nic nevím.“

„Zabije tě,“ významně jsem na něj pohlédla.

Otec si sundal brýle, začal je čistit okrajem košile a díval se přitom na mého bratra. „Pokud jsi je někam schoval, důrazně ti doporučuji, abys matku už netrápil.“

Todd odešel do kuchyně a široce se usmíval. Za okamžik jsme slyšeli: „Přestaň si dobírat svou ubohou matku!“

„Tak mi pověz o té nové zakázce,“ pobídnul mě otec a věnoval mi plnou pozornost. Všechno jsem mu vyprávěla – od prvotního nápadu po zkoumání předchozích kampaní a toho, jak si vedly na trhu. Naslouchal a přikyvoval a během vyprávění občas položil nějakou otázku.

„Mikea Caldwellla znám. Je to tvrdý chlap,“ řekl otec pyšně.

Otec byl hlavou stavební firmy Grayson Development, která operovala ve všech částech New Yorku. Do Brooklynu se přestěhoval ještě před rozkvětem renovací před dvaceti lety a na stavebním boomu si vydělal tolik, že by už klidně mohl jít do důchodu. Podílel se na několika komerčních projektech, ale většinou se soustředil na rezidenční nemovitosti. Občas výškové budovy, ale většinou ho zajímaly předválečné přestavby v malých budovách. Staré cihly prostě miloval.

„Mohlas mě požádat, abych vás představil, Natalie. S radostí bych mu tebe i MCG doporučil.“

„Já vím.“ A on zase věděl, že i když mohl tomuto klientovi zavolat během vteřiny, nepotřebovala jsem jeho pomoc. Byl na mě tím pyšnější. A já na sebe tím pádem také. Otec mně a bratrovi od začátku

vštěpoval, že si má člověk vybrat svou cestu a životní cíle a pak držet jako kůň, aby jich dosáhl. Ne že by se snad zdráhal podat nám pomocnou ruku, jako například představit mě panu Caldwellovi. Byla jsem ale pyšná na to, že jsem si všechno v životě vybojovala sama. „Můj návrh všem vytřel zrak,“ usmála jsem se tiše.

„Jak jinak!“

Matka vešla do jídelny s tácem baget. Řeči o práci utichly a brunch pokračoval. Zatímco otec mi vštípil: „všechno si zaříd' vlastními silami“, matce jsem vděčila za druhou složku svého vnitřního postoje: „jdi si za svým“. Rodina je na prvním místě, ale nikdy přitom neobětuj sama sebe. Když potkala mého otce, byla už nadějnou umělkyní. Uprostřed vášnivého románu se najednou objevilo překvapení: můj bratr. Matka mohla opustit svůj starý způsob života a vytvořit mému otci domov, ale byli si ve všech věcech rovni a záleželo jim na tom, aby se jeden neobětoval pro rodinu více než ten druhý.

S uspokojením jsem pozorovala, jak se pohybují po jídelně a dokonale se doplňují. Věděla jsem, že ať se za zdmi tohoto domu stane cokoli, uvnitř budou moji rodiče vždy držet pohromadě. Brunch pokračoval, plánovali jsme následující týden a matka mi občas věnovala zkoumavý pohled – zřejmě vycítila, že se něco děje. Já držela své mlékařské fantazie na uzdě, dokud jsem se nevrátila domů.

Když jsem se večer dostala do postele, nechala jsem je naplno rozběhnout.

kapitola tři

„Dobře, parto, přinesli jste si všichni program schůzky?“ zeptal se Dan shromážděného týmu a dočkal se obvyklého přikývnutí. Pondělní porady byly časné, efektivní a bez kafe přímo vražedné.

Mezi důvody, proč jsem se rozhodla svou kariéru začít právě v Manhattan Creative, figurovala jejich skvělá reputace, široká síť spolupracovníků po celé zemi – po celé zeměkouli! – a jejich nabídka výběrové kávy ve čtyřicátém sedmém patře.

Ředitel MCG se na vysoké nějak protloukal díky brigádě ve starobylé kavárničce a pyšnil se tím, že svému tvrdě pracujícímu týmu nabízí jen tu nejlepší kávu. Kavárna byla dalším benefitem v už tak úžasně práci.

O víkendu však ve čtyřicátém sedmém patře prasklo potrubí, takže bylo po kavárně. Lidé říkali, že cítili kávu ještě ve dvacet sedmičce. Poslali jsme stážistu Roba, aby všem donesl něco ze Starbucksu. Než však dorazil, museli všichni, kdo nebyli dostatečně prozíraví a nepřinesli si kávu z domova, dnešní ráno nějak protrpět.

Dan netrpěl vůbec. Byl jedním z těch podivných bylinkových lidí. Přinesl si z domova své čajové sáčky, a dokonce měl v rohu kanceláře čajovou konvici, takže se ho naše utrpení absolutně netýkalo.

„Ještě jednou zatleskejme týmu Natalie. Slečna Graysonová dokázala v pátek večer polapit T & T Sanitation na... řekněme... zajímavou prezentaci. Všem, kdo si o víkendu nepřečetli e-mail, můžu říct, že to byl úspěch – oficiálně začínáme s prodejem sraček!“

Někdo provolal „Hurá!“ a já se postavila a udělala pukrle jako královna plesu.

„Všem, kdo si o víkendu nečetli maily, zároveň připomínám, že do pěti odpoledne chci mít na stole jejich výpověď.“ Pobavené jiskry v Danově oku si nevšiml Edward, mladičký junior copywriter a ne-skutečný zelenáč. Ve tváři se mu zračila panika a každou minutou se propadal hlouběji do své židle.

„Klid, Eddie, to byl jen vtip,“ zašeptala jsem a povytáhla ho na jeho židli výše. „Ale trochu ses prozradil, Kamenná tvář.“

„Ale já –“

Zakroutila jsem hlavou a naznačila mu, aby sledoval Dana.

„Takže první na pořadu dne jsou jako vždycky nové projekty. Teď si spolu projdeme, co by nás tento týden mohlo čekat.“ Dan pokračoval a všichni jsme naslouchali výčtu potenciálních nových klientů, kteří se objevili na obzoru. Byl tu například výrobce kočičí stravy – nic vzrušujícího, ale celkem lukrativní záležitost s potenciálem. Nebo malý řetězec hotýlků, který chtěl příštím rokem expandovat do zahraničí a potřeboval se zviditelnit, aby přilákal vhodné investory. Byli ochotni obětovat nějaké finanční prostředky na posílení svojí značky. Okamžitě jsem si vzpomněla na Claru a zamyslela se, jestli by to nemohla být příležitost ke spolupráci. Tuto položku jsem si zaškrtnula. Čekala jsem, až Dan skončí se všemi projekty na seznamu, abych se o hotýlky přihlásila.

Dan byl naprosto výkonný a náš tým dokonale organizoval. Pokud jste firmě přivedli klienta, byl váš. Ale pokud nás klient vyhledal sám, byl k rozebrání. Každý manažer se pokusil vyjádřit, proč by byl na daný projekt nejlepší, a potom se Dan spolu s partnery rozhodl, komu ho přidělí.

Díky mému nedávnému úspěchu a také díky faktu, že jsem za posledních osmnáct měsíců uzavřela více zakázek než kdokoli jiný, jsem si víceméně mohla vybrat, jakýkoli projekt jsem chtěla. Jako T & T Sanitation. Je pravda, že většina kolegů o tuto firmu neměla zájem, protože si mysleli, že by kampaň nutně skončila jako vtip. Já v něm však viděla obrovský potenciál. Kvůli novým klientům jsem byla ochotná zariskovat a z ničeho udělat něco. Většinou se mi riskování vyplatilo, já získala partnery a pěkný finanční bonus k tomu.

Zbytku Danova povídání jsem naslouchala jen napůl a čekala, až bude čas skočit do ringu a přihlásit se o hotelový řetězec. Koukala z toho pěkná příležitost k cestování a navíc bych mohla pracovat s jednou ze svých nejlepších kamarádek (pokud bych dostala nárok na konzultantku). Co víc – možná by ze mě konečně udělali společníka.

Stát se společníkem před třicítkou byl vždycky můj hlavní cíl. Otec vedl svou vlastní stavební firmu a matka byla slavná umělkyně. Chtěla jsem si také připnout odznak úspěchu na prsa, aby jméno Grayson pokračovalo směrem, který vytyčili mí rodiče. Chtěla jsem ale jít svou vlastní cestou. Mohla jsem pracovat se svým otcem – byl by nadšený. Ale chtěla jsem si žít podle svého, a tak jediná nabídka, kterou jsem od otce přijala, bylo bydlení v jednom z jeho báječných starých domů.

V duchu jsem si projela celý seznam a uvědomila si, že Dan je s líčením nových projektů téměř hotov. Přišel čas se oficiálně přihlásit o hotelový řetězec. Už jsem si v hlavě začala formovat strategii, když jsem to slyšela jasně a zřetelně. Bailey Falls.

„Počkat, Bailey Falls?“ přerušila jsem Dana otázkou a celá místnost se na mě podívala. „Řekl jste Bailey Falls?“

„Bailey Falls. Ano, slyšela jste správně. Rob by se měl co nejrychleji vrátit s tou kávou, zdá se, že ji dost potřebujete,“ zasmál se Dan a celá skupina se rovněž pousmála. „Projekt na pozvednutí turismu v Bailey Falls, je to téměř na konci seznamu.“

Očima jsem rychle přejela na konec seznamu a skutečně, stálo tam: Bailey Falls, Hudson Valley, stát New York.

Roxiino městečko se zřejmě chtělo vydat na cestu velkoměsta.

„Já to беру!“ vykřikla jsem, čímž jsem překvapila všechny v místnosti včetně sebe.

„Oceňuji vaše nadšení, Natalie, ale počká to až na konec porady, ano?“

„Ano,“ odpověděla jsem s lehkým zahanbením. Můj výlev mě samotnou zmátl. Rychle jsem se vzpamatovala a naslouchala všemu, co Dan říkal.

Bailey Falls, stejně jako většina městeček v Hudson Valley, těžce spoléhalo na turistický ruch jako na zdroj příjmů. Se zvyšujícím se počtem levných letenek do Evropy však zaznamenali pokles turistů, obzvláště co se týkalo obyvatel New Yorku a New Jersey, kteří už neměli takový zájem o víkendové výlety jako před deseti lety.

Lidé byli nervózní z nákupu nemovitostí; chtěli mít svobodu, která se pojila s pronájmem letní chaty, domku u jezera nebo pobytem v zimním středisku. Chtěli si pronajmout místo, přijít, odejít a nemuset řešit děravou střechu, rozbité potrubí nebo soví rodinku, která se usadila na půdě – což se evidentně ve vidlákové občas stávalo.

Některá městečka, která spoléhala na kouzlo amerického venkova jako na zdroj své obživy, proto začínala mít problémy. Městská rada malého Bailey Falls se rozhodla na nic nečekat a najmout reklamní agenturu, která byla v New Yorku velké zvěře, aby znovu zanesla městečko na turistickou mapu.

Ha. Roxie mě zrovna zve na návštěvu, a v sobotu se poprvé za celou dobu něco pohnulo s mlékařem, který čirou náhodou žije právě v Bailey Falls.

Možná...

Kdo ví...

Závěr šéfovy řeči mi šel jedním uchem dovnitř a druhým ven. Už jsem slyšela slova *West Side Story: something's coming, something good*.

Když si vybíráte svůj životní soundtrack, je vždycky dobré tam přidat trochu něčeho od Sondheima.

Líčení nových projektů bylo uzavřeno. Zhluboka jsem se nadechla. Než jsem však stačila skočit po Bailey Falls, Dan se podíval přímo na Toho, kdo si přes víkend nekontroloval maily, a řekl „Hej, Edwarde, jak by se ti líbilo pracovat na Bailey Falls?“

Vřelo to ve mně jako v sopce.

Soptila jsem ještě, když se stážista Rob vrátil s horkou kávou, a spálila si krk, protože jsem do sebe naklopila obří kelímek ze Starbucksu s trojitým espressem.

Jau.

* * *

S ještě šumícím hrdlem jsem se přihnala jako bouře do Danovy kanceláře a Edwarda s sebou prakticky táhla za límec. Věděl, že nemá smysl protestovat.

„Dane. Co to má znamenat?“

„To se ptáte vy? Já nejsem ten, kdo se tady snaží pověsit Edwarda jako kabát. Mimochodem, přestaňte,“ řekl a posadil se ke stolu se zvědavým výrazem ve tváři. Bezpochyby ho zajímalo, proč se jeho většinou tak klidné zaměstnankyni kouří od pusy kvůli něčemu jako –

„Bailey Falls?“ zeptala jsem se, zatímco jsem posadila Edwarda do židle a začala pochodovat před Danovým stolem. Vypadalo to, že je Edward na židli rád. „Vy jste dal práci tady juniorovi, aniž byste se zeptal, jestli o ni nemá zájem někdo jiný. Kdy se to stalo standardním postupem?“ Osopila jsem se na Edwarda.

„Bez urážky.“

„To je dobrý,“ odpověděl.

„Není to standardní postup, ale rozhodl jsem se ty projekty trochu promíchat. Věděl jsem, že Edward by se nikdy nepustil do jídla, dokud bych mu nepodal vidličku. Bez urážky, Edwarde.“

„To je –“

„Dobrý, my víme,“ přerušila jsem ho a odolala chuti pohladit ho po hlavě.

„A kromě toho, kdo by měl zájem pracovat na takové kampani?“